

Arrest

nr. 340 243 van 29 januari 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 16 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2025 tot niet-ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 oktober 2025.

Gelet op de beschikking van 1 december 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de wnd. voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: “1. De verzoekende partij, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 28 mei 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in Bulgarije heeft ingediend op 24 augustus 2023. Ze kreeg internationale bescherming toegekend op 15 december 2023 (Zie “Eurodac Marked Record” in het administratief dossier, verklaring dvz vraag 23 en NPO, p.4).

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de informatie die door beide partijen wordt toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting of sociale bijstand en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's. Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Bulgarije werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

5. De verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije, of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De verzoekende partij brengt op de DVZ naar voor dat ze een hartinfarct heeft gehad in Syrië en een gebroken voet (verklaring dvz, vraag 29). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal brengt ze naar voor dat ze nog niet naar de psycholoog is geweest (NPO, p.3), dat ze psychisch niet in orde is (NPO, p.4) en verklaart ze medische documenten neer te leggen die over haar hart gaan (NPO, p.4). De verzoekende partij legt geen documenten neer die haar psychologische toestand kunnen staven. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat ze met enige psychologische aandoening te kampen heeft. De verzoekende partij legt verschillende medische documenten neer maar, in tegenstelling tot hetgeen ze verklaart bij de

commissaris-generaal, deze documenten kunnen de problemen met haar hart niet aantonen. Er kan ook geen andere medische aandoening of problematiek uit worden afgeleid. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat ze met een medische of fysieke aandoening kampt waardoor ze bij een terugkeer naar Bulgarije niet in haar levensonderhoud zal kunnen voorzien en in een situatie van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Er liggen geen overtuigende elementen voor waaruit blijkt dat de verzoekende partij omwille van haar gezondheidstoestand over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije, zodat er een ernstig risico is dat zij bij terugkeer naar Bulgarije zal terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in Bulgarije heeft ingediend op 24 augustus 2023. Ze kreeg internationale bescherming toegekend op 15 december 2023 (Zie "Eurodac Marked Record" in het administratief dossier, verklaring dvz vraag 23 en NPO, p.4). De verzoekende partij stelt in het verzoekschrift dat ze geen verblijfsdocumenten in Bulgarije zal kunnen aanvragen. Ze stelt in een situatie van "catch 22" te vallen. Dit is de situatie waarin begunstigden, om hun identiteitsdocumenten te verkrijgen, een woonplaats moeten opgeven om geregistreerd te kunnen worden in de 'civiele nationale database'. Echter mogen begunstigden niet langer het adres gebruiken van het opvangcentrum waar zij verblijven en moeten dus een eigen adres opgeven. Om een woning te huren, moeten zij echter beschikken over geldige identiteitsdocumenten. Hierdoor wordt het zowel onmogelijk voor hen om een geldig adres of domicilie op te geven aangezien zij geen verblijfplaats kunnen huren zonder een geldig identiteitsdocument als onmogelijk om identiteitsdocumenten te verkrijgen aangezien zij hiervoor een geldig adres of domicilie moeten hebben. Deze juridische 'catch 22' heeft geleid tot voortdurende wanpraktijken, waaronder valse huur- en adresregistraties om begunstigden in staat te stellen identiteitsdocumenten te verkrijgen, aangezien een geldig identiteitsdocument een voorwaarde is voor het uitoefenen van hun rechten (AIDA Bulgarije update 2023, p. 110). Uit het meest recente AIDA rapport blijkt echter dat deze situatie op heden niet meer bestaat en begunstigden van internationale bescherming met het aanvragen van hun verblijfsvergunning niet meer in een juridische "catch 22" situatie kunnen terechtkomen (AIDA Bulgarije, update 2024, maart 2025).

Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van de verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Voorafgaand dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij geen intentie had om een duurzaam bestaan in Bulgarije uit te bouwen daar ze verklaart dat Bulgarije haar eindbestemming niet was (NPO, p.5). Dit gebrek aan intentie blijkt ook uit de eerder korte periode die de verzoekende partij in Bulgarije heeft doorgebracht. Ze verklaart in Bulgarije te zijn aangekomen op 15 augustus 2023 en het land te hebben verlaten op 14 april 2024 (verklaring DVZ, vraag 33). Ze kreeg internationale bescherming toegekend op 15 december 2023 (Zie "Eurodac Marked Record" in het administratief dossier). De verzoekende partij heeft dus slechts vier maanden als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije doorgebracht. Uit een verblijf van een dergelijke korte periode is het voor de verzoekende partij onmogelijk om haar conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden tot huisvesting, tewerkstelling, toegang tot gezondheidszorg en taallessen. Uit haar verklaringen blijkt ook dat ze niet de van haar te verwachte stappen heeft gezet om bovenstaande zaken te bekomen. Wat betreft huisvesting verklaart ze vijf maanden in een opvangcentrum te hebben gewoond (NPO, p.6) en nadat ze het opvangcentrum diende te verlaten heeft ze 10 dagen zonder opvang in een treinstation verbleven (NPO, p.6). Ze werd daarna opgemerkt door een Bulgaarse vrouw die haar en haar kind onderdak gaf gedurende de rest van haar verblijf in Bulgarije (NPO, p.7). Hieruit blijkt dat ze wel degelijk in staat was om onderdak te vinden in Bulgarije. Ze heeft verder niet gezocht naar een ander onderkomen daar ze bij deze vrouw kon en mocht verblijven (NPO, p.8). De verzoekende partij brengt dan ook geen concrete elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat ze in de onmogelijkheid was om een huurhuis of enig ander onderkomen in Bulgarije te vinden. Wat betreft haar tewerkstelling verklaart ze niet te hebben gewerkt in Bulgarije (NPO, p.8). Ze verklaart online naar werk te hebben gezocht en ook via de vrouw bij wie ze verbleef (NPO, p.8). Ze is echter niet langsgegaan bij interimbureaus omdat deze volgens haar niet bestaan (NPO, p.8) en ze probeerde via Arabieren en Koerden in het opvangcentrum te horen waar zij werk hadden gevonden (NPO, p.8). Uit deze verklaringen blijkt dus niet dat ze op enig moment geprobeerd heeft om een beroep te doen op de Bulgaarse overheid om werk te zoeken. Het is de verantwoordelijkheid van de begunstigde van internationale bescherming om de rechten verbonden aan haar status af te dwingen bij de overheid die haar deze bescherming heeft gegeven. De verzoekende partij blijft hier echter in gebrek. Verder kan haar betoog dat er geen interimbureaus in Bulgarije zijn, niet als ernstig worden beschouwd (NPO, p.8). De verzoekende partij heeft ook geen moeite gedaan om haar integratie in Bulgarije te versnellen door er onder meer de taal te leren. Ze verklaart een taalcursus te hebben gevolgd in het opvangcentrum maar daar niet heeft geleerd. Ze heeft ook niet via het internet geleerd of enige moeite gedaan om een school te vinden en daar de Bulgaarse taal te leren (NPO, p.10). Tenslotte maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat ze bij een terugkeer naar Bulgarije geen toegang zou hebben tot medische zorgen of dat

haar medische zorgen moedwillig door de Bulgaarse overheden zou worden ontzegd. Ze brengt ook geen concrete elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat ze in het verleden niet geholpen werd door de Bulgaarse gezondheidsdiensten. De verzoekende partij verklaart immers dat ze pijnstillers kon kopen en éénmaal werd weggevoerd door een ambulance (NPO, p.9). Daar ze niet weet wie deze ambulance heeft betaald, blijkt hieruit dat ze steun heeft gekregen van de Bulgaarse autoriteiten.

Zij maakt met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat zij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Bulgarije te doen gelden. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Bulgarije hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoonde. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie en verschillende arresten wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Waar ze stelt dat haar zoon werd geconfronteerd met bepaalde problemen op zijn school toen ze nog een verzoeker om internationale bescherming was, kan in navolging van de commissaris-generaal worden besloten dat deze hebben plaatsgevonden toen ze nog geen internationale bescherming had gekregen in Bulgarije, en vonden deze dus plaats op een welbepaalde tijd, plaats en context waardoor deze op heden niet meer representatief zijn voor haar. Ze heeft immers op heden een internationale beschermingsstatus in Bulgarije aan dewelke voordelen en rechten verbonden zijn. Het is de verantwoordelijkheid van de verzoekende partij om deze af te dwingen bij autoriteiten die deze status hebben verleend. In dit opzicht dient ze er nog op gewezen dat de verzoekende partij op geen enkele manier geprobeerd heeft om deze problemen aan te kaarten of getracht heeft deze op te lossen.

Het loutere feit dat er in Bulgarije sprake is van racisme en discriminatie zoals de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud en in het verzoekschrift aanhaalt, hoe betreurenswaardig ook, is op zich niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Bulgarije aannemelijk te maken. Vreemdelingen kunnen in Bulgarije, net als in andere lidstaten, geconfronteerd worden met discriminatie, racisme of xenofobie maar dit leidt niet tot het besluit dat de Bulgaarse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoekende partij niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Bulgarije. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Bulgaarse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. De verklaringen van de verzoekende partij hieromtrent zijn de verklaringen eerder beperkt. Ze beperkt zich immers tot te stellen dat Bulgaren niet antwoorden als je "goeidag" zegt en ze zelf geen problemen heeft gehad (NPO, p.9).

De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en opnieuw te wijzen op de problemen die ze heeft gehad in Bulgarije. Door deze elementen louter te herhalen en opnieuw naar voor te brengen kan ze geen afbreuk doen aan wat hierover in de bestreden beslissing werd gesteld. Ze kan ook geen afbreuk doen aan wat hierover hierboven werd gesteld.

6. Derhalve lijkt de verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Bulgarije."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 18 december 2025 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1515 legt de eed af en tolkt Kurmandji

De voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP is het niet eens met de analyse van de situatie in Bulgarije. VzP vraagt aandacht voor haar bijzonder kwetsbaar profiel aangezien zij een minderjarige zoon ten laste heeft. In Bulgarije heeft verzoekster geen opvang gekregen, sliep zij na haar erkenning in een station, werd ze mishandeld op straat en werd ze slachtoffer van racisme. Dit zijn elementen die aantonen dat verzoekende partij zich in een situatie van verregaande materiële deprivatie bevond die in strijd is met artikel 3 EVRM. VzP stelt dat het onterecht is dat er een vermoeden is dat haar rechten worden beschermt in Bulgarije en dat zij kan terugkeren. Dit vormt een aanleiding voor België om VzP bescherming te verlenen of minstens een nieuw onderzoek te doen naar de situatie in Syrië. VzP voegt zelf nog toe dat zij met haar zoon onmogelijk kan terugkeren naar Bulgarije omdat zij er niet kan functioneren. Zij kan er niet werken, omdat er niemand is om haar kind bij achter te laten, en er is geen mogelijkheid dat zij daar kan leven. Bovendien is het al helemaal niet mogelijk om terug te keren naar Syrië. Zij werd in het kamp in Bulgarije bedreigd voor geld, waar toen niets tegen gedaan kon worden en haar zontje werd mishandeld op school. VzP legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer zijnde een psychologisch attest en vertelt over haar psychologische toestand. Zij heeft veel angsten, ook voor politie, als zij 's avonds geluiden hoort waarvan ze niet weet wat ze zijn panikeert ze en ze gaat gedurende een jaar naar de psycholoog. Volgens het neergelegde attest heeft zij 3 consultaties gehad. De voorzitter vraagt aan VzP of zij er meer heeft gehad, waarop VzP antwoordt dat zij gevraagd had om vroeger te gaan, maar dat zij moest wachten omdat er een wachtlijst was.”

4.1. De verzoekende partij maakt ter terechtzitting op 18 december 2025 een aanvullende nota over, waarin zij een psychologisch attest van 10 december 2025 voegt.

5. Verzoekende partij brengt met voormeld betoog ter terechtzitting en de bij aanvullende nota aangevoerde elementen geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 21 oktober 2025.

5.1. In de beschikking werd aangegeven dat: *“Uit de informatie die door beide partijen wordt toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting of sociale bijstand en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's. Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.”* Deze conclusie is gebaseerd op de objectieve landeninformatie, zoals deze wordt aangedragen door beide partijen.

Uit het rapport AIDA Bulgarije update 2024 blijkt dat vluchtelingen dezelfde rechten hebben als Bulgaarse onderdanen. Personen die de subsidiaire bescherming kregen, hebben dezelfde rechten als derdelanders met een permanent verblijfsrecht. Van 2013 tot 2024 waren er geen integratieprogramma's. Hierdoor hadden personen met internationale bescherming een beperkte toegang tot of een beperkt vermogen om te genieten van zelfs de meest elementaire sociale, arbeids- en gezondheidsrechten. Hierdoor was de bereidheid van deze personen om in Bulgarije te verblijven dan ook beperkt. Wel bestaat er sinds 2016 een wettelijk kader, dat in 2017 werd herzien, om te voorzien in integratieprogramma's. Sinds de goedkeuring hebben slechts 133 statushouders integratiesteun gekregen, maar deze financiering was afkomstig van de Europese Unie en niet van een nationaal integratiemechanisme. Dankzij de niet-aflatende inspanningen van UNHCR, de Refugee Council en het Rode Kruis met de steun van de SAR (State Agency for Refugees), hebben de districten Vitosha en Oborishte (gemeente Sofia) in 2021 en 2022 integratiesteun verleend. In 2024 werd er slechts aan 8 individuen integratiesteun verleend. In zijn verslag van april 2018 heeft de speciale vertegenwoordiger van de Raad van Europa voor migratie en vluchtelingen ook benadrukt dat, hoewel de decentralisatie van integratie-verantwoordelijkheden van de overheid naar gemeenten in principe een verstandige stap voorwaarts is, de uitvoering van die verantwoordelijkheden niet verplicht is, maar aan de

gemeenten wordt overgelaten, waardoor dit vragen oproept over de doeltreffendheid van de integratiemaatregelen in Bulgarije. Dit werd geïllustreerd door het feit dat geen enkele gemeente vrijwillig integratieovereenkomsten heeft gesloten, hoewel er middelen aan hen zouden worden toegewezen voor elke vluchteling die een dergelijke overeenkomst afsluit. Rechtbanken en human rights monitoring bodies hebben rekening gehouden met de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in Bulgarije bij het beoordelen van de rechtmatigheid van overdrachten naar Bulgarije. Nationale rechtbanken in sommige Europese landen hebben de overdracht naar Bulgarije van personen die daar internationale bescherming genieten, stopgezet wegens de ondermaatse omstandigheden. In een zaak van 15 november 2022 oordeelde de Duitse administratieve rechtbank van Keulen dat er risico's bestaan op onmenselijke en vernederende behandeling zowel voor asielzoekers als voor begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije. Voor begunstigden van internationale bescherming is er volgens deze rechtbank een gebrek aan bijna elke vorm van overheidssteun om de vervulling van basisbehoeften te garanderen alsook sprake van wijdverspreid racisme en intolerantie. Bovendien heeft het Comité voor de rechten van het kind (CRC) op 6 oktober 2021 uitspraak gedaan in de zaak MKAH tegen Zwitserland. Het CRC stelde vast dat, hoewel verzoekers in Bulgarije subsidiaire beschermingsstatus hadden gekregen, zij acht maanden in een kamp moesten leven met ontoereikende materiële omstandigheden en zonder toegang tot onderwijs of de arbeidsmarkt. Dit dwong hen Bulgarije te verlaten en steun te zoeken bij familieleden. Het CRC deed een aanbeveling aan Zwitserland om de beslissing om verzoeker terug te sturen naar Bulgarije te heroverwegen. De nationale migratiestrategie voor de periode 2021-2025 werd goedgekeurd, met een hoofdstuk over integratie, waarin wordt vermeld dat er beleid wordt uitgevoerd met AMIF-financiering, maar er worden geen specifieke gebieden voor verbetering opgesomd (AIDA Bulgarije update 2024, p. 112-113).

Vluchtelingen verkrijgen een verblijfstitel geldig voor vijf jaar, terwijl subsidiaire beschermden een verblijfstitel geldig voor drie jaar krijgen. Om deze documenten te verkrijgen dient de persoon die geniet van internationale bescherming geregistreerd te zijn in de "*civiele nationale database*" (ЕЦГРАОН). De registratie in het ЕЦГРАОН is verplicht voor personen die internationale bescherming genieten. Op basis daarvan krijgen ze een uniek identificatienummer. Pas na deze registratie kunnen de begunstigden van internationale bescherming identiteitsdocumenten aanvragen. Om in de nationale databank te worden geregistreerd, moet iemand onder meer een woonplaats hebben. Pas erkende begunstigden die in opvangcentra hebben gewoond, mogen volgens de SAR echter niet langer het adres van het desbetreffende opvangcentrum als woonplaats opgeven. Sinds eind 2016 kunnen begunstigden dus geen geldig adres of domicilie opgeven, aangezien ze geen verblijfplaats kunnen huren zonder een geldig identiteitsdocument. Deze juridische 'catch 22' heeft geleid tot voortdurende wanpraktijken, waaronder valse huur- en adresregistraties om begunstigden in staat te stellen identiteitsdocumenten te verkrijgen, aangezien een geldig identiteitsdocument een voorwaarde is voor het uitoefenen van hun rechten. Na uitgebreide inspanningen van maatschappelijke organisaties werd de wet in oktober 2024 gewijzigd om pas erkende vluchtelingen en personen met subsidiaire bescherming die geen domicilieadres kunnen opgeven bij hun eerste inschrijving in het bevolkingsregister of bij het indienen van een aanvraag voor een permanent of huidig adres, de mogelijkheid te bieden zich te laten inschrijven op een officieel voorgeschreven dienstadres door de gemeente waar zij hun gewone verblijfplaats hebben gevestigd. Deze bepaling is in werking getreden op 8 december 2024 waarbij alle gemeenten verplicht zijn serviceadres(sen) toe te wijzen om vanaf 8 januari 2025 met de uitvoering van deze nieuwe regeling te kunnen beginnen (AIDA Bulgarije update 2024, p. 114-115).

Eind 2020 werd de wet gewijzigd om de bepaling te schrappen die voorzag in financiële steun voor huisvesting voor een periode van maximaal 6 maanden vanaf de datum van inwerkingtreding van het besluit tot verlening van internationale bescherming. In de praktijk is het echter zo dat sommige meer kwetsbare personen die internationale bescherming genieten nog steeds enkele maanden in de opvangcentra verblijven omdat er geen integratieondersteuning is. Eind 2024 verbleven 43 begunstigden van internationale bescherming in opvangcentra. (AIDA Bulgarije update 2024, p. 123).

Toegang tot de arbeidsmarkt is automatisch en onvoorwaardelijk. Er is geen verschil tussen vluchtelingen en begunstigden van subsidiaire bescherming. Er wordt geen arbeidsmarkttoets toegepast en de toegang is niet beperkt tot bepaalde sectoren. Personen die internationale bescherming genieten, worden geconfronteerd met de gebruikelijke obstakels in verband met gebrek aan talenkennis en het daarmee samenhangende gebrek aan adequate overheidssteun voor beroepsopleiding, indien nodig (AIDA update 2024, p. 123).

Begunstigden van internationale bescherming hebben recht op toegang tot beroepsopleidingen. Praktische obstakels kunnen worden ondervonden in verband met de toegang tot universiteiten, aangezien ze moeilijkheden hebben om bewijs te leveren van diploma's die ze al hebben behaald in hun land van herkomst. Dit is te wijten aan een gebrek aan relevante informatie over diploma's. De academische autonomie van Bulgaarse universiteiten verhinderde grotendeels de goedkeuring van gemeenschappelijke overheidsregels die voor begunstigden van internationale bescherming gemakkelijker toegang zouden verlenen, rekening houdend met hun speciale omstandigheden en beperkte mogelijkheid om officiële documenten uit hun land van herkomst te krijgen (AIDA update 2024, p. 89).

Personen die internationale bescherming genieten, hebben toegang tot alle soorten sociale bijstand waarin de wet voorziet. De wet voorziet in dezelfde voorwaarden voor eigen onderdanen, erkende vluchtelingen of personen die subsidiaire bescherming genieten. In de praktijk kunnen personen die internationale bescherming genieten, echter geen aanspraak maken op sommige soorten sociale bijstand zonder aanvullende speciale regelingen (bv. vertolking, sociale bemiddeling), die niet zijn voorzien of gewaarborgd door de wet of institutioneel zijn vastgelegd. De lange en ingewikkelde procedures voor het indienen van sociale bijstandaanvragen zijn zelfs voor eigen onderdanen moeilijk te overwinnen en bijna onmogelijk voor personen die internationale bescherming genieten, tenzij ze worden ondersteund door bemiddeling of bijstand op maat. Dergelijke bijstand, wordt echter volledig verleend door ngo's of steungroepen, maar is niet altijd beschikbaar vanwege capaciteits- en financieringsbeperkingen. In het algemeen dienen begunstigden van internationale bescherming vanaf de eerste dag na hun erkenning zelf hun maandelijkse ziektekostenverzekering te betalen. De minimumbijdrage bedraagt 19.13 euro (AIDA update 2024, p.124).

Verzoekende partij brengt thans geen nieuwe objectieve landeninformatie aan, die voormelde beoordeling doorprikt en een andere conclusie dan deze in de beschikking van 21 oktober 2025 toelaat.

5.2. Verzoekende partij brengt ter zitting geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan wat eerder in de beschikking van 21 oktober 2025 concreet inzake haar individuele situatie als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije werd vastgesteld en beoordeeld.

5.3. Wat betreft het bij aanvullende nota neergelegde psychologisch attest, wordt hierin enkel aangegeven dat verzoekende partij in het kader van een psychologische ondersteuning tussen de periode van 19 augustus 2025 en 2 december 2025 drie sessies heeft gevolgd. Er wordt aangegeven dat verzoekende partij een belangrijke angst vertoont, ten opzichte van zijn verblijf in het centrum. Verzoekende partij verklaart te lijden aan slaapproblemen een gevoeligheid aan geluid. Dit uiterst summier attest – waarbij de attesterende psycholoog de oorzaak van verzoekers angsten ook legt bij het verblijf in het centrum – is niet van aard om afbreuk te doen aan de vaststelling in de beschikking dat: *“ De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat ze met een medische of fysieke aandoening kampt waardoor ze bij een terugkeer naar Bulgarije niet in haar levensonderhoud zal kunnen voorzien en in een situatie van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Er liggen geen overtuigende elementen voor waaruit blijkt dat de verzoekende partij omwille van haar gezondheidstoestand over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije, zodat er een ernstig risico is dat zij bij terugkeer naar Bulgarije zal terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.”* Nergens in het psychologisch attest wordt geconcretiseerd in welke mate de psychologische problematiek van verzoekende partij belangrijke negatieve gevolgen heeft op het vlak van haar zelfredzaamheid en autonomie en dat haar medische toestand de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Bulgarije onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e). Evenmin wordt in het psychologisch attest aangegeven of verdere psychologische ondersteuning nodig is. Alleszins wijst de Raad erop dat uit de beschikbare informatie blijkt dat begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije toegang hebben tot medische zorgen onder dezelfde omstandigheden als onderdanen van Bulgarije toegang hebben tot deze zorg. Zij dienen, zoals Bulgaarse onderdanen, maandelijks een premie te betalen voor het hebben van een ziekteverzekering (AIDA Country Report Bulgaria, update 2024, p. 124-125). Het komt verzoekende partij toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om *in concreto* aan te tonen dat zij haar rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Bulgarije en zij als statushouder geen toegang heeft tot medische zorg. Verzoekende partij slaagt hier echter niet in. Verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan, op grond waarvan kan worden vastgesteld dat zij geen toegang zou kunnen verkrijgen tot medische zorgen in Bulgarije, indien dit alsnog nodig zou zijn.

5.4. De verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het aangeven dat zij het niet eens is met de analyse van haar dossier; het herhalen van haar kwetsbaar profiel, als ouder met een minderjarig kind ten laste; het benadrukken van haar ervaringen in Bulgarije en het benadrukken dat zij niet kan terugkeren naar Bulgarije omdat zij daar niet kan functioneren. Met deze elementen werd reeds gedegen rekening gehouden in de bestreden beslissing en de beschikking van de Raad van 21 oktober 2025, die hierboven nogmaals werd weergegeven. Door louter te volharden in de elementen die haar zaak kenmerken, brengt zij geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de grond in voormelde beschikking. Waar verzoekende partij specifiek aangeeft dat zij niet kan gaan werken, omdat zij niemand heeft om haar kind bij achter te laten, maakt zij niet aannemelijk dat haar kind bij een terugkeer naar Bulgarije niet opnieuw overdag naar school zou kunnen gaan.

5.5. Waar verzoekende partij ter terechtzitting ingaat op de situatie in Syrië, wijst de Raad erop dat dergelijke verwijzing niet dienstig is. De beoordeling of verzoekende partij een gegronde vrees heeft voor vervolging of

een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoekende partij toegekende bescherming in Bulgarije effectief is, wordt ontkracht. Verzoekende partij is op dit punt in gebreke gebleven.

5.6. Verzoekende partij brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 21 oktober 2025 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij heden geen elementen naar voor waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Bulgarije.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend zesentwintig door:

N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES